

(1940 - 1959) е вярно, че подходът ми в анализа беше ако не антиисторически, то във всеки случай предимно общологически. Историческият подход навлезе в анализите ми едва през първата половина на 60-те години. Интересът в тази насока беше подбуден от обстоятелството, че когато приключвах с работата си върху „Предметът”, започнах да долавям, че теорията на статистико-икономическите показатели не ще може да просъществува като самостоятелна дисциплина наред с политическата икономия, когато последната усвои целенасочено макроикономически (иконометрически) подход в своите теоретически изследвания. Защото като област на научни разработки и като учебна дисциплина теорията на статистико-икономическите показатели се появява в края на 19-ото столетие главно като следствие от положението, че политическата икономия на Запад - по това време преобладаващо *микроикономическа* теория - не е осигурявала на държавните статистически учреждения необходимата понятийна основа за пресмятане на статистически показатели. Теорията на статистико-икономическите показатели по такъв начин се оказва исторически обусловен феномен, преходно явление в зависимост от достигнатата степен на развитие на политическата икономия. Освен това в съвременните условия макроикономическите знания на политическата икономия трябва да бъдат в достатъчна степен операционализирани, а точно такива са понятията на икономическата статистика.

Също през 60-те години започнах да

си давам сметка, че логико-методологическата съставка на курса по обща теория на статистиката (например индуктивните канони на Джон Стюарт Мил в *статистическа* форма), от която съставка се бях отказал в полза на логиката като наука, има изгледи да се слее на дело с логиката като наука само в резултат на постепенна еволюция по пътя на изследователска дейност, в която активно да участват самите логици методолози. Че в момента тази съставка може да бъде отнесена към областта на логиката само като перспектива. Що се отнася до онтологическата (неметодологическа) съставка, за нея все още продължавах да допускам, че е трайно достойние от конститутивно значение за този курс. Това мое виждане днес окачествявам като непоследователност. Онтологическата съставка гравитира към онтологическия раздел на философията и тя предстои да се интегрира във философията.

Споменах, че дълго време разсъжденията ми не правеха разлика между методологически и епистемологически тип знания в общата теория. Освен това сред методологическия тип знания не разграничавах чисто логически тип знания (например споменатите индуктивни канони на Мил) от знанията препоръки как да се проектира, организира и изпълни статистическо изследване. Различията започнаха да се очертават в съзнанието ми при работата ми върху предизвиканата от контактите ми с логиците от Софийския университет студия „Върху логическата природа на статистическия метод и развитието на